

vilde altsaa en saadan Forhandling. Men jeg vilde derimod en Kamp, en Kamp mod Landstinget. Og for at paavise, at han havde Ret i sine Udtalelser om den store Forskel mellem den højtærede Konseilspræsident og mig, tillod han sig at oplæse noget af, hvad den højtærede Konseilspræsident havde udtalt i saa Henseende. Jeg siger: noget af det, thi det ærede Medlem sprang noget over, og det er saa meget mærkeligere, som det, man springer over, jo altid ligger mellem det Sted, hvor man begynder, og det Sted, hvor man ender, hvis man da ikke dumper ned i Aaen. Det ærede Medlem sprang over en Udtalelse af Konseilspræsidenten, som jeg vil bede ham lægge Mærke til. Det ærede Medlem citerede følgende Udtalelse af den højtærede Konseilspræsident: „Regeringen har i den Henseende valgt den Fremgangsmaade at gaa ganske roligt og sindigt til Værks, at undgaa enhver politisk Kamp saa længe som muligt, kun at optage de sociale og politiske Reforme til Behandling, som bæres frem af en uimodsigelig stærk Strømning i Folket, og som man med nogen Rimelighed kan have Haab om at faa gennemført“. Og saa læste det ærede Medlem videre op: „Den Fremgangsmaade, som Regeringen har valgt, er efterhaanden kommen saaledes ind i Bevidsthederne, ikke blot i vort Parti, men ogsaa hos Modstanderne, at det er blevet en Kendsgerning, som man regner med“. Hvorfor sprang nu det ærede Medlem det Stykke over, som stod imellem? Fordi det rimeligvis ikke passede i hans Kram. Men naar nu det ærede Medlem sprang det over, og jeg bebrejder ham dette, maa jeg se at gøre hans Fejl god igen ved at læse op, hvad den højtærede Konseilspræsident sagde derimellem. Den højtærede Konseilspræsident talte om Uroen, der kunde være i Venstre, og om, hvori den grundede sig. Bl. a. sagde han, at den kunde grunde sig i en Tvivl, „og denne Tvivl,“ siger den højtærede Konseilspræsident, „er, naar man vil undersøge Sagens Kerne, til syvende og sidst en Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt, at Regeringen har valgt den Fremgangsmaade, som den har valgt, og som den nu upaavirket fra enhver Side er bleven ved med i Løbet af de forløbne 3 Aar“, og den højtærede Konseilspræsident fortsætter: „Jeg vil dertil sige: Det kan ogsaa være tvivlsomt, om det er rigtigt, og da det er saa, maa enhver have Lov til at beholde sin Tvivl; kun Resultatet kan vise, om Regeringen har valgt den rette

Vej eller den forkerte“. Jeg vil paastaa, at der ikke i denne Konseilspræsidentens Udtalelse, jeg nu oplæste, ligger noget, som viser, at Konseilspræsidentens Opfattelse af den politiske Stilling — Folketingets Stilling til Landstinget — er saa vidt forskellig fra den Opfattelse, jeg har af det samme Forhold, som den er vidt forskellig fra den Opfattelse, det ærede Medlem fra Assens har. Det bliver en anden Sag, men jeg tror ikke, det ærede Medlem fra Assens skulde begive sig ind paa at omtale disse Forskelligheder inden for Venstrereformpartiet, inden han havde raadført sig med Folk, som vidste lidt bedre Besked. Det ærede Medlem har jo, om jeg saa maa sige, en politisk Hovmester i den moderate Landstingsmandovre fra Fyn. Han skulde have raadført sig med ham, saa var han maaske kommen til en anden Erkendelse end den, han saa letsindig gav Udtryk forleden Dag. Det ærede Medlems Opfattelse stemmer ikke med Virkeligheden, dog det er man saa vant til. Men den stemmer heller ikke med hans egne Meningsfællers Opfattelse af Sagen. Jeg skal tillade mig ganske kort at paavise dette, idet jeg skal oplæse, hvad det ærede Medlems politiske Førerovre paa Fyn, Landstingsmanden, den politiske Chefredaktør for „Fyns Tidende“, skriver i Anledning af den højtærede Konseilspræsidents Tale forleden Dag — altsaa om den Taktik, han mente, at den højtærede Konseilspræsidents Tale gav Lejlighed til at tro, at man fra Venstres Side vilde komme ind paa. Han skriver: „og denne ny Taktik maa da vel bestaa i, at man søger at trumfe det igennem, som man ikke har kunnet faa igennem med det gode — med andre Ord, at man rejser denne i visse Kredse saa stærkt efterspurgte „Kamp mod Landstinget“. Hvis dette er Konseilspræsidentens Mening — og der kan neppe være Tvivl om, at saadan vil hans Ord blive forstaaet — saa falder hans Opfattelse nu ikke ganske sammen med osv. osv.“ Hvis det ærede Medlem fra Assens havde været saa forsigtig først at raadføre sig med den nævnte Landstingsmand, kan det være, at det ærede Medlem fra Assens ikke havde udtalt sig med en saadan Sikkerhed om den store Forskel mellem Konseilspræsidentens og undertegnede politiske Opfattelse. Det ærede Medlem havde gjort rigtigt i at oplæse Konseilspræsidentens Udtalelser i deres Sammenhæng uden at springe hverken det ene eller det andet over. Jeg forstaaer saa godt, hvor-